

отъ това, казахъ азъ, защото свѣщъта са намира отъ отвжднята негова страна; а не отъ отсамната, т. е. отъ моята.“ — „Видѣ ли сега! каза той. — Топката е сега за тебе свѣсѣмъ темна: ако сега ти и да я видишъ, то я видишъ само за това, че тя са освѣтлява малко и отъ камъ твоята страна отъ стѣната; а месѣчината нѣма отъ що друго да са освѣтлява, освѣнъ отъ слжнцето. Ето защо когато месѣчината са намира между слжнцето и земята, то ние, които са намираме на земята, свѣсѣмъ я не видиме. Ето що са нарича у насъ новолунне, т. е. че новата месѣчина ушка са била родила, а старата — умрѣла.“ — „А! ето какво нѣщо е било това новолуннето! Дѣто ще да са каже, месѣчината е дошла на онова мѣсто, отъ дека ние не можеме да я видиме; а послѣ малко-по-малко излазя предъ очите ни и увеличава са. Така ли е? А азъ мислѣхъ до сега, че тя и наистина са ражда и умира, както и хората! Азъ сжмъ видѣлъ много люде, които когато са роди месѣчина, или когато бива новолунне, то тие са радвать, броятъ пари и цѣлувать са за любовъ и щастие.“ — „Това е бабешка работа; а не наша, каза г. Алексѣвичъ. Нашата работа е да гледашъ ти тука.“ И г. Алексѣвичъ пакъ захвана да носи топката, и да говори полегичка: „гледай, какъ топката свѣтлѣе се повече и повече: най-напредъ са показва мжничка нишпица или джгица; а послѣ тая джга става по-дебѣла и по-дебѣла; а най-послѣ ето що?“ Тогава той са обжрна вече камъ моето лѣво рамо, и попита ма: „коя часть отъ нашата месѣчина са види сега?“ —